

екзарха стол и дълго гледа втренчено слабото измъчено лице на стареца. След това леко повдигна десницата му и я целуна. Болният изпъшка и дигна клепки. Веднага позна царя и малките му черни очи блеснаха в жив пламък.

- Благодаря ти, че дойде, Иваница... Както виждаш, все още съм на ложе.

Царят изтри потта от лицето си, въздъхна, помълча малко и изведнъж каза:

- Какво е твоето последно решение, светиня ти?

Бледото лице на стареца се сбърчи. Той извърна глава.

Пошънна:

- Знаеш го, Иваница...

Царят поклати глава.

- Трябва да отидеш, светиня ти. Щом оздравееш. Ще отидеш...

Изведнъж болният се развърда, развълнувано замаха с ръце. Гласът му се задушаваше.

- Не мога. Немога... Поискай смъртта ми, Иваница, но само не това. Ние сме православни. Народът ни е православен и ще изгуби вярата си и почитта към черквата. А богомилите само това чакат. Не мога. Сам прави каквото искаш. Но мене не намисай... Аз не мога да отида в Рим.

Калоян се навъси. Замлъкна. И архиепископът мълчеше. *Белота, Радом, епископ Власий* и презвитер Константин чакаха с трепет царските думи.

В архиепископския параклис камбана заби за вечерня. Далечен звън ѝ отвърна. В стаята стана почти съвсем ^{вс}тъмно. Но двамата мъже ^{вс}вс още мълчаха. Всеки огльбен в тежка размисъл и душевна борба.

- Как е възможно подобно нещо - *пошънна сега чуто* си мислеше огорчен и отчаян светият старец. - Как ще склоня народ и клирици да почитат